

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **NOVÁ ŠKOLA s.r.o.**, se sídlem Brno, Bratislavská 23d, zastoupeného JUDr. Pavlínou Urbancovou, advokátkou se sídlem Brno, Křenová 52, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 11.5.2015, č.j. 13567/15/5000-10470-700290 a č.j. 13568/15/5000-10470-700290,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.5.2015, č.j. 13567/15/5000-10470-700290 a č.j. 13568/15/5000-10470-700290.

I. Podstata věci

Dne 8.9.2010 Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „MŠMT“) rozhodnutím o poskytnutí dotace s nepřímými náklady č. 14/1.1/23/2010 (dále jen „rozhodnutí MŠMT“) rozhodlo o poskytnutí peněžních prostředků v celkové maximální výši 13 507 067,57 Kč žalobci, a to na realizaci projektu „Tvorba nových interaktivních materiálů pro potřeby výuky anglického jazyka v 1.-3. třídách ZŠ“. Poměr nepřímých nákladů oproti způsobilým nákladům přímým skutečně vynaloženým a prokázaným, sníženým o výdaje na křížové financování, byl stanoven ve výši 12 %.

Dodatkem č. 1 k rozhodnutí MŠMT ze dne 9.3.2012, č.j. 14564/2010-460 (dále jen „dodatek“), byla mimo jiné změněna celková výše poskytnutých peněžních prostředků, a to na 10 383 400,96 Kč. Rovněž byl dodatkem změněn procentuální poměr nepřímých nákladů na 14 %. Následně byly žalobci postupně připsány na bankovní účet dotace v celkové výši 10 383 099,30 Kč.

Na základě podnětu MŠMT ze dne 7.8.2014, č.j. MSMT-28223/2014-1, provedl Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) v období od 20.8.2014 do 20.10.2014 u žalobce kontrolu skutečností rozhodných pro vznik povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně dle § 44 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“. Dle výsledků kontrolního zjištění dospěl správce daně k závěru, že žalobce nedodržel podmínku stanovenou rozhodnutím MŠMT v části II – Povinnosti příjemce dotace, bod 4, čímž došlo k neoprávněnému použití peněžních prostředků dle § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech, a tím k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech.

Vzhledem k výše uvedenému vydal správce daně dne 22.10.2014 rozhodnutí – platební výměry za porušení rozpočtové kázně, a to konkrétně platební výměr č.j. 3777167/14/3000-04701-707730, kterým byl žalobci vyměřen odvod do Národního fondu ve výši 40 204 Kč, a platební výměr č.j. 3777095/14/3000-04701-707730, kterým byl žalobci vyměřen odvod do Národního fondu ve výši 7 095 Kč.

Proti výše uvedeným platebním výměrům podal žalobce odvolání. Žalovaný se v napadených rozhodnutích ztotožnil s názorem správce daně a všechny žalobcovy námitky uvedené v odvoláních jako nedůvodné zamítl.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce namítá nezákonnost napadených rozhodnutí. Je přesvědčen, že žalovaný vydal obě napadená rozhodnutí na základě chybného výpočtu částky, která připadá na nepřímé náklady. Nesprávnost tohoto výpočtu spatřuje žalobce v tom, že žalovaný při výpočtu nepřímých nákladů vycházel z procentuální výše 12 % nastavené v rozhodnutí o poskytnutí dotace s nepřímými náklady ze dne 8.9.2010, č. 14/1.1/23/2010, a to v části II. bod 4. odst. 3.2. Žalobce uvádí, že následným dodatkem k rozhodnutí MŠMT došlo ke změně uvedeného procentuálního poměru nepřímých nákladů na 14 % způsobilých přímých nákladů. Žalobce je tak toho názoru, že žalovaný měl vycházet z absolutní částky nepřímých nákladů z procentuálního poměru 14 %.

Žalobce zároveň upozorňuje na to, že veškeré změny učiněné uvedeným dodatkem se vztahují na celou dobu realizace předmětného projektu, tedy od 1.9.2010. Žalobce je toho názoru, že z jeho strany nedošlo k porušení rozpočtové kázně. Má za to, že bylo prokázáno, že zjištění správce daně při daňové kontrole se opírá o chybný výpočet.

Žalobce nesouhlasí s argumentem žalovaného o obecně platném zákazu retroaktivity, dle kterého nelze po příjemci požadovat plnění podmínek, které v době, kdy měly být plněny, neplatily. Žalobce dovozuje, že jsou-li nové podmínky pro příjemce výhodnější než podmínky původní, lze takové plnění po příjemci žádat i po dobu, kdy tyto neplatily.

Žalobce dále namítá, že ze strany České republiky došlo k bezdůvodnému obohacení, neboť částka vyměřená správcem daně (způsobem, jak bylo popsáno výše) byla z jeho strany státu uhrazena dvakrát. Jednak na základě uvedených platebních výměrů, a jednak byly uvedené částky vráceny MŠMT na základě výsledků závěrečné monitorovací zprávy projektu. I s ohledem na tuto skutečnost považuje vydání předmětných platebních výměrů za nezákonné.

Vzhledem k výše uvedenému navrhuje žalobce napadená rozhodnutí zrušit. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný plně odkazuje na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí. Nesouhlasí s názorem žalobce, že procentuální poměr nepřímých nákladů ve výši 14% měl být uplatněn ve vztahu k veškerým přímým nákladům projektu

a způsobilé nepřímé náklady tak měly činit celkem 1 221 291,34 Kč. V této souvislosti odkazuje na text rozhodnutí MŠMT, které nabylo účinnosti dnem podpisu poskytovatele dotace, tedy dne 8.9.2010. Předmětný dodatek, na který žalobce upozorňuje, byl vydán dne 9.3.2012. Tímto dodatkem došlo mimo jiné ke změně procentuálního poměru nepřímých nákladů z 12% na 14% způsobilých přímých nákladů skutečně vynaložených a prokázaných, snížených o výdaje na křížové financování. Dle žalovaného je zřejmé, že nepřímé náklady musel žalobce prokazovat v každé žádosti o platbu, a to procentuálním poměrem vůči způsobilým přímým nákladům skutečně vynaloženým a prokázaným, přičemž momentem, ke kterému jsou nepřímé náklady prokazovány, je právě den žádosti o platbu.

Žalovaný se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že veškeré změny provedené dodatkem se týkají celého projektu. Tato eventualita není v dodatku nijak promítnuta. Žalovaný má za to, že podmínky stanovené dodatkem začaly platit až jeho podpisem, tedy dnem 9.3.2012. V této souvislosti žalovaný poukázal na obecně platný zákaz retroaktivity, kdy nelze po příjemci žádat plnění podmínek, které v předmětné době neplatily, a to bez ohledu na skutečnost, zda jsou tyto podmínky pro příjemce výhodnější. Žalovaný uvádí, že argument žalobce pro uplatnění výjimky z obecného zákazu retroaktivity lze aplikovat v trestním právu, nikoli však pro podmínky stanovené smlouvou nebo rozhodnutím o poskytnutí dotace. Žalovaný je toho názoru, že měl-li by poskytovatel zájem na změně podmínek zpětně, byl by svou vůli vyjádřil v dodatku k rozhodnutí. To však neučinil.

Žalovaný uzavírá, že v průběhu realizace projektu došlo ke změně podmínky stanovení procentuálního poměru nepřímých nákladů, a to od 9.3.2012. Až od tohoto data si žalobce mohl nárokovat procentuální poměr nepřímých nákladů ve výši 14 % způsobilých přímých nákladů skutečně vynaložených a prokázaných.

Pokud jde o druhou žalobní námitku, žalovaný uvádí, že v případě, že žalobce vrátil neoprávněně použité prostředky dotace jejímu poskytovateli, není to důvod pro zrušení rozhodnutí o stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Porušení rozpočtové kázně zjistil správce daně, který je dle zákona o rozpočtových pravidlech věcně příslušný ke stanovení odvodu.

S ohledem na výše uvedené navrhuje žalovaný žalobu zamítnout. I on na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Předmětem sporu v nyní projednávané věci je posouzení otázky správnosti výpočtu částky, která připadá na způsobilé nepřímé náklady. Stěžejní žalobní námitkou je tvrzení, že správce daně vycházel z nesprávné výše procentuálního poměru nepřímých nákladů ve výši 12% ve vztahu k nákladům přímým skutečně vynaloženým a prokázaným, sníženým o výdaje na křížové financování. Dle názoru žalobce tak z jeho strany nemohlo dojít k porušení rozpočtové kázně, jak je mu vytýkáno.

Přímými náklady se rozumí takové náklady, které jsou zpravidla přímo přiřaditelné k určité konkrétní aktivitě projektu. Přímé náklady jsou vykazovány a ověřovány dle standardních postupů pravidel způsobilosti. Naopak nepřímé náklady nejsou nebo nemohou být jednoznačně spojené s konkrétní aktivitou daného projektu. K tomuto typu nákladů se řadí zejména náklady spojené s administrací projektu nebo náklady, které souvisí s prací s cílovou skupinou, nicméně jsou vykonávány v rámci běžných činností organizace příjemce dotace a nelze je proto jednoznačně přiřadit k aktivitám projektu.

Podle § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech se pro účely tohoto zákona rozumí neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty, porušení účelu nebo podmínek, za kterých byly prostředky zařazeny do státního rozpočtu nebo přesunuty rozpočtovým opatřením a v rozporu se stanoveným účelem nebo podmínkami vydány; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity.

Dle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech je porušením rozpočtové kázně neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.

V projednávané věci není sporu o to, že žalobci byla na základě rozhodnutí MŠMT poskytnuta dotace s nepřímými náklady na individuální projekt ve výši 10 383 099,30 Kč. Ze správního spisu dále vyplývá, že v rámci správy odvodů za porušení rozpočtové kázně na základě administrativní kontroly monitorovací zprávy

č. 07/2013 dospělo MŠMT k závěru, že došlo k nesrovnalosti z hlediska plnění podmínek vyplývajících z rozhodnutí MŠMT spočívající v překročení nepřímých nákladů o částku 47 297,96 Kč. O tuto částku nebyly příjemci kráceny žádosti o platbu č. 02/0137, 05/0137 a 07/0137, a tedy ani celkové výdaje uvedeného projektu.

Zdejší soud se předně musel zabývat problematikou účinnosti změny podmínek předmětného projektu souvisejících s přijetím dodatku.

Podle textu obsaženého v části V. bodu 3. rozhodnutí MŠMT nabývá toto rozhodnutí účinnosti dnem jeho podpisu poskytovatelem dotace. Samotný text dodatku neobsahuje informaci o tom, že změny dodatkem zavedené jsou účinné od počátku projektu. Účinnost schváleného dodatku rozhodnutí je tedy rovněž dána datem podpisu tohoto dodatku MŠMT, tedy ke dni 9.3.2012.

V textu dodatku, konkrétně v bodě 8.4 „Žádost o platbu“, je explicitně uvedeno, že „v žádosti o platbu se uvádějí způsobilé výdaje projektu včetně příslušného podílu nepřímých nákladů, které příjemce (případně jeho partneři) prokazuje v rámci dané monitorovací zprávy, tedy výdaje, které vznikly v průběhu odpovídajícího monitorovacího období“. Z dikce tohoto bodu je patrné, že žalobce byl povinen prokazovat výši nepřímých nákladů v každé žádosti o platbu, a to procentuálním poměrem ke způsobilým nákladům skutečně vynaloženým a prokázaným v závislosti na konkrétních (aktuálních) podmínkách projektu. V posuzovaném případě lze tedy uzavřít, že na žádosti o platbu, které byly MŠMT předloženy po datu účinnosti dodatku, tedy žádosti ke dni 14.1.2013 a ke dni 1.11.2013, se vztahuje procentuální poměr nepřímých nákladů ve výši 14 % tak, jak bylo upraveno předmětným dodatkem. Naopak na veškeré žádosti o platbu, které byly MŠMT adresovány před 9.3.2012, se vztahuje procentuální poměr stanovený přímo v rozhodnutí, tedy 12%. Dle názoru zdejšího soudu tak správce daně při posuzování odpovědnosti za porušení rozpočtové kázně vycházel ze správné výše procentuálního poměru nepřímých nákladů.

Zdejší soud se dále zabýval námitkou prolomení institutu zákazu retroaktivity v případě, že se jedná o situaci pro žalobce, jako žadatele o poskytnutí dotace, příznivější. Podmínkou přípustnosti retroaktivity by v daném případě bylo její výslovné ujednání v rámci dodatku. K této situaci však v posuzovaném případě nedošlo. Nezaložení účinků *ex tunc* v textu dodatku naopak vypovídá o tom, že změny v podmínkách projektu (jejich nastavení) obecně nelze realizovat před jejich schválením poskytovatelem dotace. Tuto restrikcí je nutno, s ohledem na právní jistotu, vykládat jako absolutní, která neaprobuje provádění změny jakéhokoliv charakteru. Z uvedeného důvodu nelze tedy zpětně realizovat ani takové změny projektu, které by byly pro příjemce výhodnější. Zdejší soud se tak ztotožňuje s názorem žalovaného, že v tomto případě se institut zákazu retroaktivity neuplatní.

Optikou výše uvedeného nahlížel zdejší soud i na námitku žalobce, že částka odpovídající odvodu za porušení rozpočtové kázně byla z jeho strany státu fakticky uhrazena dvakrát. Jak bylo popsáno výše, správce daně na podnět MŠMT zahájil kontrolu skutečností rozhodných pro vznik povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně u předmětné dotace dle § 44 zákona o rozpočtových pravidlech. V rámci této kontroly dospěl k závěru, že ze strany žalobce došlo k porušení rozpočtové kázně v tom rozsahu, jak bylo uvedeno. Dle § 44a zákona o rozpočtových pravidlech se odvod za porušení rozpočtové kázně provádí prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu, kterým v posuzovaném případě byl právě správce daně. Zdejší soud tak uzavírá, že správce daně i žalovaný postupovali v daném případě plně v souladu se zákonem. Otázka, z jakého titulu bylo ze strany MŠMT žádáno navrácení peněžních prostředků, pak není předmětem přezkumu napadeného rozhodnutí a zdejší soud se jí tak v tomto řízení zabývat nemůže.

V. Závěr

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou další vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Vzhledem k tomu soud žalobu je nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. února 2017

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu